

Sonja!

Yves Caspar

2004

Sonja!

gebaseerd op waargebeurde feiten.

Yves Caspar

Personages

Peter
Michel, broer
Leonie, moeder
Sonja

Decor

Onbepaald.

Leonie en Michel zitten samen.
Sonja apart aan de andere kant.
Peter ergens tussenin.

Op een scherm of een wand kunnen beelden geprojecteerd worden.

Achtergrondinformatie

Tussen 1975 en 1981 was Engeland in de ban van een seriemoordenaar die bekend stond onder de namen "The Yorkshire Ripper" en "Wearside Jack". "The Yorkshire Ripper", die later Peter Sutcliffe bleek te zijn, vermoordde 13 vrouwen. 12 van hen waren prostitués. De 13de was een studente, die hij verkeerdelijk had aanzien voor een prostitué. Naast de 13 dodelijke slachtoffers viel hij ook 10 andere vrouwen aan. Zij werden verminkt, maar overleefden.

Uit verklaringen en karakterstudies blijkt dat Peter Sutcliffe een zeer teruggetrokken kind was. Hij kende een eenzame jeugd en leerde pas op latere leeftijd zijn vrouw Sonia Szurma kennen. Nog voor hun huwelijk hoorde Peter dat zijn verloofde een verhouding had met een ijsverkoper. Er zijn geen bewijzen of deze beschuldigingen aan het adres van Sonia terecht waren. Toch besloot Peter zich te wreken. Hij wilde Sonia op zijn beurt bedriegen met een prostitué. Op het laatste ogenblik bedacht hij zich. Wat volgde was een incident met de prostitué, die weigerde hem zijn wisselgeld te geven. Later zag hij haar weer in een café en vroeg weer om zijn wisselgeld. De prostitué zette hem voor schut voor het hele café. Peter besloot zich te wreken.

Over een periode van 6 jaar volgde hij prostituees naar huis en sloeg ze in donkere steegjes de schedel in. Daarna bewerkte hij hen met messen en schroevendraaiers. Hij werkte altijd volgens hetzelfde stramien.

Om de politie uit te dagen schreef hij hen brieven en stuurde hij ingesproken tapes. Toch slaagde men er niet in hem te betrappen. Enkele malen werd hij verhoord, maar moest telkens door gebrek aan bewijzen weer worden vrijgelaten. Uiteindelijk deed de befaamde "£5 note" hem de das om. Via het serienummer van een bankbiljet van £5, dat gevonden werd in de handtas van slachtoffer Jean Jordan, kwamen de onderzoekers bij Sutcliffe. Hij ging over tot bekentenis en kreeg een levenslange celstraf.

Sonia was schizofreen. Soms dacht ze dat ze Assepoester was, dan weer de nieuwe Messias. Ze heeft altijd in onmin geleefd met haar schoonfamilie. Later, na de arrestatie van Peter, heeft ze zich schatrijk gemaakt door haar verhaal te verkopen aan de pers.

In "Sonja!" zijn de gebeurtenissen naar Vlaanderen gehaald. Leonie, Michel en de rest van de familie zijn verzonnen. Sonja en Peter zijn gebaseerd op de Sutcliffes. Alle aangehaalde situaties zijn gedramatiseerd, maar waar gebeurd.

Proloog

"Au fond du temple Saint" uit « Les pecheurs de perles ».

Leonie

Ik ben Leonie Vercammen, weduwe Degros. Ik ben zijn mama. 65 jaar, woonachtig te Kerkom-bij-Sint-Truiden. Huismoeder. Hobby's: KVLV, macramee en croshteren.

Hij had het niet mogen doen. Maar 't is mijne zoon en ik zie hem graag.

--

Michel

Ik ben Michel. Ik ben zijn broer. 34 jaar, woonachtig te Sint-Truiden. Vertegenwoordiger in schoonmaakproducten en shampoo. Hobby's: voetbal, op stap gaan en schoon vrouwen. Zijn grootste fout is dat hij niet heeft willen luisteren. We hadden hem verwittigd, de stomme kloot. Nu is 't te laat.

--

Sonja

Ik ben Sonja,. Ik ben... Ik was zijn vrouw. 33 jaar, woonachtig te Sint-Truiden. Hobby's: Martini en chatten. Wat moet ik nog zeggen? Iets over hem? Hij is een stomme uil met een pietje gelijk een tandenstokerke. En ik kruip nog liever op een fiets zonder zadel dan dat ik nog ooit op hem zou kruipen. Voila.

--

Peter

(eerst stilte) Ik ben "hem".

Onscherpe beelden. Het zijn de foto's die aan het einde van het stuk worden geprojecteerd, maar ze zijn heel onduidelijk. Peter staat recht voor het scherm. Fade out licht. Acteurs af. Licht op tafel Leonie.

"Va pensiero" uit Nabucco.

Zeven mensen en een hond met epilepsie

Leonie op met handtas en schoenen. Ze zet handtas naast de tafel en doet haar schoenen aan.

Leonie

Hebben we nog tijd....*(kijkt op horloge)* Ja, nog efkes...

Ze gaat terug af. Kom op met tassen en thermos koffie. Ze gaat zitten, beseft dat ze iets vergeten is.

Leonie

Ochgod...

Staat op. Terug af. Op met fles cognac en bordje cake. Ze gaat terug zitten. Ze neemt een heel klein beetje koffie en een heel grote scheut cognac.

Leonie

Onze Michel... *(roept boven de muziek)* Wacht, ik ga die muziek....

Ze gaat af, de muziek speelt stiller. Terug op.

Leonie

Beter, hè. Nu horen we wat we zeggen. Onze Michel zal direct hier zijn. Efkes geduld. Moet ge nog ergens zijn? Nee toch, hè? Hij komt mij halen. Ik kan zelf niet met de auto rijden. Nee. Ik heb het ooit wel willen leren, hoor. Fernand ging het mij leren. Bij mijn eerste les ben ik met onze pa zijne groene Simca in de Kerkstraat recht de hof van pastoor Quintens ingereden. Een gat in zijn haag, zijn tuinkabouters kapot en een scheur in zijne voorgevel. Zijn stinkerkes lagen tot in zijne gang. En zijn brievenbus hebben ze 's avonds dertig meter verder teruggevonden op het dak van de serre van Marcel Smolders. Kwaad dat hij was. Allé, Marcel zo niet, die kon er nog mee lachen, maar Pastoor Quintens....

En vloeken! Jaja... En de Simca hing nog met haken en ogen aaneen. Het was ineens de laatste keer dat ik achter het stuur van een auto heb gezeten.

Stilte, ze luistert naar de muziek.

Leonie

Schoon, hè. Opera. Het “zwarte slavenkoor”. Dat kent ge toch? Vraag mij niet uit welk stuk dat komt, want ik weet het niet. Ik ben daar geen specialist in. Ik heb altijd liever operette gezien dan opera. “In ’t witte paard” of “Violtje van Montmarte” of “Het Hollands Wijfje”. Dat waren altijd schoon stukken. Ze speelden dat hier vroeger op de parochie. Met dikke Louiza van Augustin de bakker die de hoofdrollen altijd moest zingen. Wat wilt ge, met zo’n longen (*subtiel gebaar op borsten*). Als die hare mond opentrok, dan moest ge u aan de kant zetten... Ja, Louiza. Ook al dood. ’t Is eigenlijk door onze Peter dat ik naar opera ben beginnen luisteren. Die had zo’n paar cd’kes. Ge ziet dat niet dikwijls, voor een jonge gast. Maar ja, hij luisterde naar opera. (*mijmert, glimlacht*) Ja...

Pas op, het “zwarte slavenkoor”, dat kende ik nu wel. Van Freddy Breck. Die zong dat vroeger ook, weet ge nog? (*zingt zacht*) Überall auf der Welt scheint die Sonne.... Dat was dat, hè. Dat kwam feitelijk uit de opera....

Ze neemt een stukje cake en eet het op. Terwijl ze eet:

Leonie

Hij is toch gelukt. Toen ik eraan bezig was, zei ik tegen mijn eigen, ik zeg: “oei Leonie, hij gaat niet lukken”, want hij kwam niet goed omhoog. (*niet bewust van dubbelzinnigheid*) En de dames weten dat wel, hè. Als hij niet omhoog komt, dan kunt ge het wel vergeten. Dan moogt ge hem nog zo lang in de hete oven steken als ge wilt, hard zal hij nooit worden. Maar hij is toch niet slecht van smaak. Ik zeg altijd: zo kunt ge hem in de winkel toch niet kopen. Ge kunt nu ook van die kant-en-klare kopen in de Aldi, wist ge dat. Maar ik ben daar toch niet zo voor. Ochot, nee. Ik heb altijd het gedacht dat die naar de fabriek smaakt.

Ze hoort iets.

Leonie

Ik geloof... Ja, hij is daar.

Michel

(off) Ik ben het, hè ma!

Leonie

Ziet ge 't. Hij is het.

Michel

(op) Dag ma.

Leonie

Dag jongen. Wilt ge nog rap een taske koffie?

Michel

Allé, in de rapte. 't Is niks te warm vandaag. Godverdekke, uw kloten vriezen van uw lijf .

Leonie

(vindt Michel te grof, gegeneerd) Ja, Michel... Nee

Leonie geeft koffie aan Michel.

Leonie

Iets klein erin?

Michel

Jaja, moeder, kap er maar wat bij!

Leonie giet heel klein beetje cognac in tas Michel. Ze doet in haar eigen tas, zonder er nog koffie bij te doen, opnieuw een grote scheut.

Leonie

Hebt ge niks meer gehoord van ons Linda of onze Karel?

Michel

Ma, ze hebben toch duidelijk laten verstaan dat ze niet mee wilden gaan.

Leonie

Ja...

Stilte. Ze drinken koffie.

Leonie

Stukske cake?

Michel

Nee.

Leonie

Ik ben curieus wat ze gaan zeggen.

Michel

Maak u geen illusies, ma. Wat denkt ge dat ze gaan zeggen: "t is goed voor ene keer, mijnheer, maar laat het niet meer gebeuren".

Leonie

Als die juge en de jury een hart in hun lijf hebben, houden ze rekening met de verzachtende omstandigheden.

Michel

Verzachtende omstandigheden mijn kloten. *(reactie Leonie)* Kom geef mij toch maar zo een stuk.

Michel neemt stuk cake en eet. Leonie staat op, krijgt aparte spot.

Leonie

(rechtstreeks tegen publiek) Excuseert. Ge verstaat er waarschijnlijk niet veel van. “Wie is toch dat madammeke met hare cake en hare opera?”, denkt ge. “En wie is die kadee die al twee keer het woord *(stil)* “kloten” heeft gezegd in nog geen vijf minuten tijd?” Ge moet gene schrik hebben. Dat zal u wel duidelijk worden. Het enige wat ge nu moet weten is dat we naar de rechtbank moeten gaan. Er is iets voorgevallen met mijne zoon. Niet deze, maar mijn andere: Peter. Zijn zaak is al voor de rechtbank gekomen. 't Was nogal een spel, dat kan ik u zeggen. Heel het land op zijn kop. Voor mijne zoon. Ze hebben hem al schuldig bevonden voor wat hij gedaan heeft, maar vandaag gaan ze zeggen wat zijn straf is. Het is een moeilijke dag voor een moeder, dat moogt ge geloven.... Dat is mijne andere zoon, Michel, mijn oudste. *(zonder om te kijken, doelend op de cake)* Is hij goed, Michel? *(reactie Michel)*

(huilt) Ik ben Leonie Vercammen, weduwe Degros. Ik ben zijn mama. *(herpakt zich)* 65 jaar, woonachtig te Kerkom-bij-Sint-Truiden. Huismoeder. Hobby's: KVLV, macramee en croshteren. Ik heb zes kinderen: Michel, Linda, Karel, Peter dan en ons Christake, de jongste. Fernand zaliger en ik hebben de natuur zijn gang laten gaan en voila: 5 keer prijs. Ik was heel vruchtbaar in mijne jonge tijd. Ik moest nog maar naar Fernand zijn sp...zijn... ik moest nog maar naar Fernand kijken en ik was al in positie. Ja, zes, da's veel, maar van de andere kant vind ik : een groot gezin is een geschenk van Ons-Lieve-Heer. Mijne man zaliger werkte in een fabriek waar ze lampen maakten. Hij stond aan de band en moest om de zoveel lampen er één testen om te zien of ze wel marcheerde. Hij verdiende daar niet slecht, vooral omdat hij meestal nachtschiften *(taalfout)* draaide. Van zijn pré moesten 7 mensen leven. En een hond. Nu weet ik niet... Hebt gij onze Mollie feitelijk nog gekend, Michel?

Michel

Ja natuurlijk. Die had de vallende ziekte.

Leonie

Ja, dat beest. De vallende ziekte. Elip...

Michel

Epilepsie

Leonie

Ja. Ik zie het nog voor mij als hij zo een aanval kreeg. (*lacht*) Foei, 't is eigenlijk niet om mee te lachen. Maar dat was een komiek zicht, hoor. Dan spartelde die zo fel, dat ge bij momenten niet meer wist waar nu zijne kop was en waar zijn achterste. En als dat dan over was, dan bleef hij altijd zo nog wat liggen op zijn zij. Zo met zijn tongske uit zijne mond, zo... En dan zei ik altijd: "Awel mijn klein bazeke? Zijt ge weer gevallen?" En dan bekeek hij mij zo met van die oogskes, zo om te zeggen "Jaaaa". Ocharme. Weet ge het nog, Michel? Hij is toch nog 12 jaar geworden.... Onze Mollie... Een straathond, hoor, "een stratier" zei Fernand altijd, niks met boomstam ofzo...

Enfin, ik moet u niet zeggen dat we met zoveel mondjes geen overschot hadden. Maar ik denk toch dat ons kinderen niet te klagen hebben gehad. Of wel, Michel? (*zonder omkijken*) Nee toch, hè? Hebt ge ooit honger geleden, Michel? 's Vrijdags altijd vis met fritten, hè! Of hebt ge in oude vodden over 't straat moeten lopen? Nee, hè? En uw boeken waren altijd proper gekaft. We hebben heel ons leven hier gewoond in Kerkom-bij-Sint-Truiden. Het is het huis van mijn ouders. Geen villa, da's waar. Maar groot genoeg voor ons allemaal. Een rustig straatje, een hofke langs de achterkant, goei geburen waar ge in de zomer al eens een woordje tegen kon klappen. Gelijk Gerda en Monique. En Jos en Madeleine. Daar gingen we dikwijls mee naar de bals in de Blauwe zaal. Of op café bij de Witska. Neenee, we hebben hier altijd goed gewoond. We waren gelukkig, hè Michel?

Michel

Hmm...

Leonie

Ja. En Fernand en ik zijn altijd gelukkig getrouwd geweest. Ik ben van de tijd dat koppels nog bijeen bleven, ook als het al eens wat minder ging in het huwelijk. “Wat God heeft verbonden, zal door de mens niet worden gescheiden”, zei mijnheer pastoor toen we trouwden. Daar ben ik altijd aan blijven denken. Pas op, er waren ook momenten dat ik hem met de botte bijl de kop wou inslagen, hoor. Maar ik heb er nooit zelfs maar aan gedacht om het af te stappen. Och, Fernand was een goeie mens. Een half jaar geleden heb ik hem moeten afgeven. Het hart...

Drie jaar geleden heeft hij nog twee overbruggingen gehad. Maar ja, dat zijn ook geen bruggen van gewapend beton, hè. Fernand rookte groene Michelle dat het geen naam meer had. Hij stak met de één de andere aan. En als ge dan moet meemaken wat wij allemaal hebben meegemaakt... Ons-Lieve-Heer heeft op een vrijdagmiddag na het eten zijn kaarske uitgeblazen. Ik was bezig met de afwas en hij zat in de zetel naar de heruitzending van “Thuis” te kijken. Ik roep vanuit de keuken: “Fernand, gaat gij de overschot van de spruiten aan de kiekens geven?” Maar hij antwoordde niet meer. Hij zat dood in zijne zetel. 't Was een schoon begrafenis. Hè, Michel? Ons Linda heeft het “Avé Maria” nog gezongen in de kerk. Schoon. Iedereen was aan het snotteren. Ik zat onder de Lexotan, dus ik moet zeggen: zelf weet ik er niet meer zoveel van. Maar ik heb later van Gerda van Tist den drukker nog gehoord dat de mensen het allemaal zeiden: dat het zo'n pakkende mis was...

Nog iedere dag denk ik aan hem. En om de twee dagen ga ik naar het kerkhof. En dan klap ik tegen hem. Over het weer of over iets wat ik op de televisie heb gezien. Of over “Thuis”. Hij zag dat graag, “Thuis”. “Dat is echt een halfuurtje ontspanning”, zei hij altijd. En nu vertel ik hem ieder keer als ik hem bezoek, wat er is gebeurd. Met Marianne. En Rosa...

Michel

Ja, want in den hemel ligt gene kabel. Daar kan hij zelf niet zien.

Leonie

Och gij! Lacht maar met mij. Ik voel mij daar goed bij. En zaterdags koop ik verse bloemen op de markt. En dan ga ik naar het kerkhof en leg ik die bloemen op zijne steen. Uwe man die sterft...dat kunt ge u niet voorstellen wat dat met u doet.... (*zakdoek*).... En ze zeggen dan wel: och, dat slijt wel. Maar dat is niet waar.... Ik mis hem toch zo.... (*herpakt zich*). De mens wikt, maar Ons-Lieve-Heer beschikt. Daar hebben wij niks in te koeken. Is 't niet waar, 't is waar, hè. Daar moet ge u bij neerleggen.

Ze gaat terug aan tafel zitten

Leonie

Eet nog een stukske cake, Michel.

Michel

Neenee. We moeten vertrekken.

Leonie

Oei, is 't tijd?

Michel

Ja

Leonie

Ik ga nog rap efkes pipi doen.

Leonie blijft luisteren.

Michel

(*recht, rechtstreeks tegen publiek*) Ze gaat een serieuze klop krijgen straks. Ge gaat dat zien. Ge weet toch zo welke straf ze hem gaan geven. Na wat hij gedaan heeft? Jaja.... (*in gedachten verzonken*) Onze Peter.... Een stil

manneke toen hij klein was. Hij jankte voor het minste. Dat onze pa dikwijls zei: “Maar begin nu toch weer niet direct te janken. Bijt nu toch eens van u af!” Wij maar in bomen kruipen of met onze fiets in ’t veld op en af de grachten crossen. Maar dat durfde Peter allemaal niet. Dat vond hij veel te gevaarlijk.

Leonie

(terug dichterbij) Pas op, dat vond ik nu wel niet erg. Want mijn hart heeft dikwijls een toer overgeslagen als ik die kadees in de bomen zag hangen. En ze zijn meer dan eens thuis gekomen met een gat in hun kop of met hun tanden door hun lip. En gebroken armen en benen. In totaal negen! Allé, alle kinderen samen, hè. Maar toch. Negen! En ze maakten allemaal te weinig kalk aan, dus dat duurde altijd maanden vooraleer alles terug fatsoenlijk aaneen gegroeid was. Er lag altijd wel ene in de plaaster. Onze Karel heeft zijn arm zelfs drie keer gebroken op dezelfde plaats. Vanachter in de hof aan de kastanjeboom. Maar onze Peter heeft nooit iets gebroken...

Michel

Ma, ga nu pissen.

Leonie

Ja, Michel

Leonie af

Michel

Voor hem was het al een heel belevens, toen hij de eerste keer met zijne fiets durfde rondrijden, nadat onze pa er de hulpwieltjes had afgedraaid. En dan nog zat hij voortdurend met de schrik dat hij op zijn gezicht zou vallen.

Hij heeft nooit vrienden gehad. Hij was altijd alleen. Wij kregen het regelmatig van onze pa over onze botten, omdat we weer iets hadden uitgestoken wat niet mocht. “Belleke trek” bij de pastoor of mekaars fietsbanden afsteken. Of roken

achter 't schuurke. Maar ik denk dat, als onze Peter als kind eens iets had mispeuterd, dat onze pa dan een gat in de lucht zou hebben gesprongen.

Lichtwissel. Peter zwak belicht. Geluiden speelplaats op de achtergrond

Michel

Ik geloof dat hij in het derde of vierde studiejaar zat. Allé, ik zat in 't zesde, dus dan zat hij...Enfin, dat is nu niet belangrijk. Ik sta met mijn kameraden op de koer. Stefan Vanderspikken...

Peter

“Rosse Vanderspikken”

Michel

... gaat op hem af. Ik zie dat onze Peter rood wordt en dat Vanderspikken iets tegen hem zegt. Ik zie hem zo wat beschaamd lachen...

Peter

...gelijk een schaap.

Michel

Ik weet nog dat ik dacht:

Peter

“Eindelijk”

Michel

“ze hebben hem dan toch eindelijk opgemerkt”.

Peter

Rosse Vanderspikken pakt mijn arm vast...

Michel

...en trekt hem mee naar de anderen van de klas.

Peter

Ik was blij.

Michel

Nog altijd vuurrood, maar ge zag hem toch denken...

Peter

allé...

Michel

“Ze willen mij toch eindelijk kennen”. Rosse Vanderspikken zet hem in het midden van de groep.

Michel en Peter

“Kijk hier eens,”

Michel

Zegt hij.

Michel en Peter

“hier is ‘em!”

Peter

“Het lelijk monster”.

Michel

Ziet ge wel da ‘k hem durfde gaan halen”.

Peter

En hij spuwt recht in mijn gezicht...

Peter en Michel

....dat het speeksel in mijn/zijn ogen hangt.

Einde speelplaatsgeluiden.

Michel

De vuile, rosse aap! Ik ben er direct naartoe gevlogen en heb Vanderspikken een paar ferme motten op zijn bakkes gegeven.

Het bloed liep uit zijn neus. Meester Duchateau is mij nog van hem af komen trekken. Maar het was te laat. Iedereen lachte hem uit. En hij stond daar maar. Rood als een tomate-crevete. Zonder iets te zeggen.

Muziek: "Caruso". Onder muziek:

Leonie

Ik ben klaar, Michel. Hebt ge uwe sleutel? Zou ik mijne pas moeten meenemen. Ja, zeker?

Michel

Ja, neem die maar mee.

Terwijl ze weggaan:

Leonie

Heb ik mijn vuur nu wel afgezet?

Michel

Dat weet ik niet, hè ma.

Stemopname Peter, intussen langzame fade-out op Leonie en vaag licht aan op Peter. Achtergrond nog steeds Caruso.

Stem Peter (op band)

Geachte heer

Het spijt me, om voor de hand liggende redenen kan ik u mijn naam natuurlijk niet geven. U weet wel wie ik ben, zeker. In de media word ik bestempeld als een maniak. Maar niet door u. U noemt mij slim en dat ben ik ook. Maar ik moet u toch ontgoochelen. U en uw collega's hebben er geen idee van wie ik ben, de robotfoto in de kranten lijkt zelfs niet op mij en al die speculaties over mijn zelfmoordplannen ...vergeet het maar! Ik heb nog wat dingen te doen. U hebt gelijk, ik reis inderdaad wat rond. U zoekt mij nu waarschijnlijk in de stad waar ik deze brief heb gepost. Maar doet u alstublieft geen moeite. Ik ben niet achterlijk, ik heb hem daar gepost toen ik er op doortocht was. Waarschuw hen maar dat ze van de straat moeten blijven, want ik voel het precies weer opkomen.

Hoogachtend

Fade out. Caruso luider

Sonja is niet veel van zeggen.

Leonie en Michel op. Leonie heel onwennig. Ze zijn in het gerechtshof.

Leonie

(tegen denkbeeldig iemand) Hier? Dank u.... En komt u ons dan roepen als we... Dank u vriendelijk. Zal het lang...(hij is weg)...duren..

Leonie en Michel gaan zitten. Stilte.

Leonie

Ze is toch nog niet hier.

Michel

Als ze komt.

Leonie

Natuurlijk komt ze. De VTM én de BRT zijn hier. En al die posten uit het buitenland. En de gazetten. Natuurlijk komt ze. Al dat volk voor de deur. Dat pakte op mijne adem.

Michel

Hoe is 't met uw knie.

Leonie

Och..

Ze trekt haar rok omhoog en een grote wonde op haar knie wordt zichtbaar.

Michel

Ge moet dat verzorgen. Moet ik u een pleister vragen.

Leonie

Nee, ik zal wel... *(tegen denkbeeldige voorbijganger)* Excuseert, juffrouw, hebt u hier misschien ergens een potje "roodsel"...."roodsel"...rood, kent ge dat niet... rood..."roodsel"... voor als ge ergens geblesseerd zijt.

Wablieft... om te ontsmetten...Nee? Laat dan maar. Dank u.

(tegen Michel) Allé, zeg, nu kent die geen roodsel. Gij kent dat toch?

Michel

Ja, gij maakte daar altijd bloemekes mee op ons knie als wij gevallen waren.

Leonie

(lacht) Ja. *(kwaad)* Verdekke toch! Moest ik daar toch weer op mijn gezicht gaan op die trap. Met al die televisiecamera's en fotografen. Ze weten weer

waarover ze moeten klappen bij Monique de coiffeuse. “Eerst voedt ze hare zoon op tot een monster en dan valt ze nog op haar gezicht op de trappen van het gerechtshof”.

Michel

Hier laat uw been wat rusten op die stoel

Leonie

Merci, manneke. *(stilte)* Ik zou willen dat ze niet kwam.

Michel

(zucht) Ja, ik ook. *(stilte)* Weet ge nog toen ge hoorde dat hij een lief had. Ge waart er nog zo door gepakt...

Leonie

Ja. Wat wilt ge. Het is altijd mijn zorgenkindje geweest, Michel. Op zijn 16de wilde hij persé van school om te gaan werken in de fabriek. Weet ge het nog?

Michel

Bij Beckers was dat zeker?

Leonie

Ja, bij Beckers, in de lampenfabriek waar uwe pa ook werkte. “Ma,” zegt hij, “die school da’s voor niks meer goed. Ik kan lezen, ik kan schrijven en ik kan tellen, wat moet ik daar dan nog blijven doen?” We hebben hem niet tegengehouden.

Michel

Hij heeft het wel niet lang volgehouden.

Leonie

Nee. Na een paar maanden was hij het al weg in de fabriek. “Ik krijg daar geen lucht”, zei hij. Hij is dan bij de gemeente begonnen. Och, ik was daar zo tegen!

Ik kreeg kiekekenvel toen hij het mij zei. Ik heb Onze-Lieve-Heer gebeden dat hij dat niet zou doen. Allé, het werk dat hij toen is gaan doen... Wat is dat nu voor een job.

Michel

Zover dacht hij niet na.

Leonie

Nee. "Werk is werk,": zei hij "...en dood..." (*zakdoek*).

Peter

(*in donker*) ...dood moeten we toch allemaal.

Leonie

Het was zijn eerste lief.

Michel

Onze pa was opgelucht. Dat weet ik nog. Hij had schrik dat Peter nooit van de straat zou geraken. Op zijn 20ste had hij nog nooit een lief gehad. (*pauze*) En toen kwam zij.

Muziek: Toreador uit Carmen.

Sonja komt op. Gaat zitten aan tafel andere kant. Schoenen, handtas.. Ze drinkt Martini (en rookt)

Sonja

Ik ben Sonja,. Ik ben... Ik was zijn vrouw. 31 jaar, woonachtig te Sint-Truiden. Hobby's: Martini en chatten. Martini? Witte wijn? Iets anders? Sigaret? Bon, wat moet ge weten? Waarom hij als ne zot op al die vrouwen is gevlogen? (*luistert naar de vraag*) Waar ik hem heb leren kennen? (*denkt even na, steekt dan van wal*) Allé... Rap dan, want ik moet vertrekken. "Zij" zullen al wel daar zijn.

Gaat zitten en begint zich op te maken, make-upspiegel.

Hij stond aan de toog van café “t Voske”, samen met twee losers die eruit zagen alsof ze te lomp waren om hun eigen naam te kunnen schrijven. Later heb ik gehoord ik dat het zijn “collega’s” waren, en dat ze inderdaad te lomp waren om hun naam te kunnen schrijven. Enfin, om een gat te graven op een kerkhof moet ge natuurlijk niet kunnen schrijven. .. Awel, ik geef het niet graag toe, maar hij had iets. Zoiets van... Ik kan het niet uitleggen. Ne « se je nais quoi », gelijk ze zeggen. Ik vond hem op dat moment wel een schone gast, een heet beest, en ik dacht direct: “Manneke, maar gij kunt mij krijgen”. Ik was 15 jaar,... 15 jaar! Ik zie het u denken en ge hebt gelijk. Wat had een snottemie als ik te zoeken in dat vettig café “t Voske”? Andere meisjes van mijn leeftijd hielden zich nog bezig met vlechtjes in elkaars haar te leggen, maar ik, met een Stella 33cl. in mijn poten en een sigaret in mijn bakkes, ik stapte gelijk een echte op die vreemde vent af alsof ik nooit iets anders had gedaan. “Hey,” zeg ik tegen hem, “ça va”? Ja, ik weet het, qua achterlijke openingszin kon dat tellen, maar ik kon op dat moment niks beters bedenken. “Ja” zegt ‘em, en hij kijkt naar mijn schoenen. Een fractie van een seconde was ik mijne kluts kwijt. “Ja”, “Ja” dat was het. Mijn lieve mensen, normaal gezien als ik zo op een vent afstapte, dan lag ik al met mijn benen open nog voor ik uitgesproken was. Maar hij durfde mij niet eens in mijn ogen kijken. Zijne kop werd zo rood als een vuur.

Peter

(onverstaanbaar) “Wilt ge iets drinken?”

Sonja

“Wat ?!”.

Peter

“Of ge... of ge nog iets wilt drinken”.

Sonja

Ik verstond hem met moeite. En hij bleef maar naar mijn schoenen zien. Ik was al blij dat ik mijn nieuwe, bruine botten had aangedaan. Die spanden verschrikkelijk op de enkels, maar 't waren er wel heel schoon.

Stem Leonie

Voor een hoer, ja.

Sonja

(heeft de stem gehoord in haar hoofd) Zwijg! 'k Had ze diezelfde dag gekocht bij "Schoenen Muriel" in de Kerkstraat. Ik zag ze staan in de etalage en ik dacht: "die moet ik hebben". Ik ben ze dan gaan passen. In de winkel knelden ze ook al, maar Muriel zei dat dat wel zou beteren als ik ze een tijdje aan had gehad. "En anders steekt ge ze maar vol gazettenpapier en een nacht in de diepvriezer. Dat helpt", zei ze. Niet waar, want na twee weken stonden mijn voeten nog altijd vol blaren. Enfin... "Awel ja, geeft mij nog maar een pint" antwoordde ik, terwijl ik bleef wachten tot hij mij eindelijk eens in mijn ogen zou zien. Of toch tenminste naar mijn borsten. Ik had ze al zo wat op hun plaats geduwd voor ik bij hem was gaan staan, maar ik denk dat als ik er drie had gehad, dat hij het nog niet had gezien. Hij keek van mijn botten naar Swa achter de toog. Die deed of hij niks zag. Hij stak z'n hand op en deed teken, maar Swa deed alsof hij druk bezig was met glazen spoelen. Pas op, ge moet Swa van "'t Voske" niet onderschatten, als die iemand kan treiteren, dan zal hij het niet laten. Hij deed z'n mond open en zo stillekes dat geen kat het hoorde zei hij:

Peter

(stil) "Francois...".

Sonja

Die had dat wel in de mot, maar hij deed of hij het niet zag. En hij nog eens:

Peter

(stil) “Francois...”.

Sonja

Ik kreeg ineens zo’n compassie en ik schoot daar in een Franse colère om u tegen te zeggen. “Swa, mottige dikkop, wilt ge godverdomme wel eens maken dat ge die mens zijn bestelling opneemt!”. Heel dat café stil. Swa beziet ons van achter de toog. Zo van onder zijn voorhoofd uit. Zijn één hand nog altijd met een glas in de spoelbak. Stilte.

Peter

“Twee pintjes alstublieft”

Zachte achtergrondmuziek uit “Carmen”.

Sonja

(iets van ontroering) En hij keek naar mij en hij bezag mij recht in mijn ogen en hij lachte en hij had blauwe ogen en een stoppelbaardje en een klein spleetje tussen zijn tanden. “Hoe is uwe naam?”

Peter

Peter. En die van u?

Michel, Leonie, Sonja

Sonja!

Luide operamuziek.

Leonie

Hij loste wel niet veel. We vroegen hem het vel van zijn lijf (*taalfout*), maar hij vertelde niks over haar. We kenden alleen haar naam.

't Was een zondagmiddag. Ze waren een half jaar samen, maar we hadden haar nog nooit gezien. We komen juist thuis van de mis van half elf. En ineens staat ze voor onze deur. Niemand had haar verwacht. Peter ook niet, denk ik. Ze had niet laten weten dat ze zou komen.

Ik zeg: "Ga zitten, Sonjake. We zijn zo blij dat we u eindelijk eens in levende lijve zien. Onze Peter heeft zoveel over u verteld. Eet ge een bordje soep mee?" Ik krijg geen antwoord. Ze gaat aan tafel zitten, zonder iets te zeggen. Op Fernand zijn plaats. Die durfde daar natuurlijk niks van zeggen. Ah nee, hij wou natuurlijk een goeie indruk maken. Hij deed z'n best. "Waar woont ge precies, meisje?" Geen antwoord. "En studeert ge nog?" Niks. "Heb ge nog broers of zussen?" Niks. Sonja zei niets. Ja, af en toe antwoordde ze met ja of nee, maar dan keek ze alsof ze zou sterven bij iedere letter die uit haar mond kwam. Onze Peter antwoordde in haar plaats.

Peter

Sonja is de dochter van Marina en Freddy Vangeffelen. Ze heeft nog een zuster, Erika. Freddy is camionchauffeur. Marina werkt in de beenhouwerij van de Colruyt. Sonja wil graag onderwijzeres worden. Eerst gaat ze haar middelbare school afmaken, Handel-Talen, en dan gaat ze naar de normaalschool. Ze vindt lesgeven interessant, omdat ze dan met kinderen kan werken en veel vakantie heeft. En het is een heel "sociaal" beroep is en dat ligt haar wel.

Stilte

Leonie

...Ja...

Stilte

Leonie

't Schijnt dat dat dikwijls botst.

Michel

Wat?

Leonie

Schoondochters en schoonmoeders. Ik had dat bij mijn eigen schoonmoeder ook. Van de eerste keer dat ik uwe pa zijn moeder zag, hing er een spanning tussen ons en dat is nooit gebeterd. Zij vond dat ik hare zoon van haar afpakte. Ja, kijk. Op mijne trouwdag zei ze tegen mij, echt gebeurd, terwijl we moesten lachen voor de familiefoto, zegt ze tegen mij, zo van tussen haar tanden: "Als ge hem iets te kort doet, weet ik u te vinden, smerige ros". En mijne trouwdag was om zeep. Geen gemakkelijke, hoor, uw bomma. Och nee.... Dat was geen gewoon karakter. Ook een beetje een rare komaf, hoor. Ik moest daar direct aan terug denken toen ik Sonja zag. Ik voelde dat het niet zou marcheren tussen ons en ik dacht op dat moment echt dat het aan mij lag. Toen ze weg was, hoorde ik van jullie dat ge haar allemaal zo... "speciaal" vond.

Ik dacht toen nog: "t zal zijn omdat 't kind hier de eerste keer komt. Ze is beschaamd". Dus ik nam mij direct voor om haar een tweede kans te geven. Als ik in mijn leven altijd op mijn eerste indruk had moeten afgaan, dan had ik er dikwijls naast gezeten. En ik hoopte dat ze zich na een tijdje toch zou beginnen thuis voelen bij ons. En dat ze inderdaad gewoon een verlegen meisje was, maar ons toch een aangename familie vond.

Sonja

(valt zwaar uit) Om een grotere kutfamilie te vinden dan mijn schoonfamilie, zult ge ver moeten zoeken. Ze waren degoutant. Degoutant! Allemaal! Die pa en die ma mij maar uitvragen. Alles moesten die van mij weten. Wat mijne pa deed van werk. En mijn ma. En wat ik wilde worden. Ik dacht in mijn eigen: "Ik boenk nog liever een paar keer met mijne kop tegen de muur van uwe mottige living, dan dat ik één woord tegen u zeg." En dan had ge nog zo wat ratten van broers en zusters en schoonbroers en schoonzusters bijeen zitten en die zaten mij allemaal naar mij te kijken, gelijk koeien naar een trein. Ik had niet liever gedaan dan ze één voor één met hun mottige smoel in de kokende soep geduwd. Die

was ten andere voor niks anders goed, want als ik zeg dat ze niet te vreten was, dan druk ik mij nog voorzichtig uit. Ik heb mij moeten inhouden of ik kotste dat heel huis vol van onder tot boven. Zo misselijk werd ik van dat rotte volk, van hun gezever, van die soep en van dat vetting behangpapier met paarse bloemekes in die living. (*steekt rustig sigaret op of drinkt*). Nee, het eerste contact was niet zo positief.

Michel

De pretentie droop van in het begin al van haar af.... Ge zag aan haar gezicht dat ze ons niet moest hebben. En gij maar uw best doen.

Leonie

Michel, behandelt uw evennaaste, zoals gij ook zelf behandeld wilt worden.

Michel

Ge zijt er ver mee gekomen. 't Was precies of ze had schrik dat haar smoel ging scheuren als ze een keer lachte. En ze keek rond, alsof ze op Molocaï tussen de melaatsen zat.

Leonie

Ja, Michel. Maar wat moesten we doen? 't Was onze Peter die er content mee moest zijn. Niet wij.

Michel

Kutwijf!

Leonie

Ja, Michel, een ku... Ge moogt er zeker van zijn, ik heb nog dikwijls moeten terugdenken aan die zondag.

Sonja wil een tas koffie met wat melk.

Sprookjesmuziek

Sonja (Assepoester)

Ik ben zo gelukkig... Ik ben zóóó gelukkig, want ik heb mijne prins gevonden. Ik had geen gemakkelijk leven. Mijn moeder is gestorven toen ik nog heel klein was. Mijne papa is hertrouwd met een andere vrouw. Mijn papa zag mij graag, maar ik werd mishandeld en geslagen en gestampt door mijn stiefmoeder en mijn twee stiefzusters. Ik moest hele dagen, hele dagen voor hen werken: boodschappen doen, hun kamers opruimen, hun kleren wassen. Zij hadden alles. Alles! En ik kreeg niks. Mijn enige vriendjes waren de vogeltjes in onze tuin. Hè? Vogeltjes? *(fluit naar de vogeltjes)*

Stop muziek.

Leonie

Weet ge nog dat voorval met die koffie? Dat heeft eigenlijk de doorslag gegeven.

Michel

Wat wilt ge zeggen?

Leonie

Awel ja, toen ze mij daar die koffie commandeerde.

Michel

Ik kan niet volgen, moeder.

Leonie

Hebt gij dat nooit geweten?

Michel

Wat geweten?

Leonie

Dat is toen nochtans een spel geweest. Awel ja, dat was een avond. Uwe pa, en ik zitten naar de televisie te kijken. Rad van Fortuin, ik zal het nooit vergeten. En we drinken een taske koffie. Ik had voor mijn moederkesdag van jullie zo een Senso gekregen.

Michel

Senseo.

Leonie

Ja, Senseo. Ik vind dat heel gerieffelijk en het is lekkere koffie. Ge hebt daar verschillende soorten in. (*op z'n Vlaams*) Vienna, Mild, Strong. In den Aldi kunt ge die zakskes om daarin te steken ook kopen. Veel goedkoper en eigenlijk even goed. Da's toch allemaal hetzelfde. 't Is de naam die ge betaalt. Dus wij dronken nu na het eten gewoonlijk een taske koffie. Ik deed daar dan zo een beetje crème-fraîche op uit een spuitbus, niks speciaals, maar daar was uwe pa zot van. En ik hoor onze Peter binnenkomen langs de achterdeur. Hij komt de living binnen (*zucht*) en ik zie dat hij haar heeft meegebracht. Ik sta recht om goeiedag te zeggen... maar ze loopt langs mij door, zonder mij te bekijken, zonder goeiedag te zeggen. In mijn eigen living, hè! Michel, ge denkt misschien weer: "ma, zever niet", maar ik Ons-Lieve-Heer mag mij direct komen halen als het niet waar is. Ze gaat in de zetel zitten naast de chauffage en begint ook naar Rad van fortuin te zien. Ze had nog geen woord gezegd. Ik ga terug zitten. Peter gaat naast haar zitten. Uwe pa en ik, wij bekijken elkaar. Die was al stillekes aan het koken. Dat kon ge zien het aderke dat hij hier vanboven op zijne kop had. Och uwe pa zijn aderke kon toch zo kloppen als hij kwaad was. "Dag Sonja, meiske", zeg ik zo gewoon als ik kan. Geen reactie. Ik zie onze Peter stillekes tegen haar arm duwen, zo om te zeggen dat ze iets moest zeggen. Maar ze zei juist niks. Ze had alleen maar oog voor het Rad op televisie. Ik bezie uwe pa terug en die trekt kwaad zijn schouders op, zo van: "als onze Peter daar content mee is, dan moet hij het zelf weten" en hij begint terug de televisie te volgen.

Sonja

“Koop ne klinker.”

Leonie

Ik zie ons daar nog altijd zitten. Ik wist niet hoe ik het voorhad.
En ik denk dat dat het moment was waarop uwe pa Sonja voorgoed heeft
opgegeven.

Sonja

(luider) “Koop ne klinker.”

Leonie

Ik hield haar heel de tijd in het oog. Op geen enkel moment bekeek ze ons.
't Was precies of ze plakte aan die televisie vast. Mijn hart bloedde. Onze
Peter, zo een gevoelige, zo een lieve. Die had op een vriendelijk meisje moeten
vallen. Een lief, een beleefd, een zacht. Ik zag hem draaien en schuiven in de
zetel.

Sonja

(luider) “Koop ne klinker.”

Leonie

Hij was beschaamd voor haar, dat zag ge zo. Heel efkes keek hij naar mij, maar
toen hij zag dat ik hen aan het bekijken was, keek hij direct terug naar de tv,
gelijk een schichtig muiske. En toen deed zij haar mond open.

Sonja

“Zeg, geef mij ook zo eens een tas koffie en doe er wat melk in.”

Leonie

“Geef mij ook eens een tas koffie en doe er wat melk in”. Voila, de eerste
volledige zin die ze tegen mij zei. Schoon, hè? Iemand anders zou beleefd

vragen om wat koffie of voorstellen om er zelf wat te maken, maar nee, madam Sonja niet! Uwe pa is zonder iets te zeggen naar de garage gegaan om een sigaret te roken. Peter durfde mij niet bekijken. En Sonja? Die was al terug naar het Rad van Fortuin aan het kijken. Ik sta doodkalm op, ik ga naar de keuken en een minuut later sta ik met een tas koffie en een lepeltje terug in de living. Ik zet de koffie op de salontafel, leg het lepeltje ernaast. Ik pak de bus crème-fraiche, die daar nog stond. Spuit wat op de koffie en zet de bus terug op tafel.

“Alstublieft, Sonja”, zeg ik. En ik dacht “Als men u op de wang slaat, biedt dan ook uw andere aan” Dat heeft Ons-Lieve-Heer gezegd.

Michel

Dat heb ik nooit geweten.

Leonie

Ik denk dat er nog veel is dat jij niet weet, Michel.

“Ja”, zei ze.

Sprookjesmuziek

Sonja

Op een dag was er een groot feest. Iedereen was uitgenodigd. Ik ook, maar ik mocht niet gaan van mijn stiefmoeder. Ik moest zorgen dat mijn stiefzusters er mooi uitzagen. Ik kamde hun haren, ik hielp hen met aankleden. Toen vertrokken ze allemaal en ik bleef alleen thuis achter. Ineens stond er een fee voor mij, met zo'n toverstokske in haar hand. “Gij wilt ook naar dat feest, hè”, zegt ze. “Ja”, zeg ik, “maar ik mag niet en dan nog, zie mij hier staan, ik heb niks om aan te doen. En mijn haar is niet gedaan”. De fee antwoordde: “En ik zeg u, dat jij ook naar dat feest gaat. Maar ge kunt wel zien dat ge om 12 uur terug thuis zijt of het zal uwe beste dag niet zijn”. Ik wist niet wat ik hoorde.

Peter

“Ik heb het haar gevraagd”

Michel

“Wat hebt gij haar gevraagd?”

Peter

“Wilt ge met mij trouwen?”

Michel

“En wat zei ze?”

Peter

“Ze heeft niet lang getwijfeld. Ze zei direct...”

Sonja

(lange stilte, zucht) “... ja dan maar, zeker...”

Michel

En een half jaar later zijn ze getrouwd. Hij had mij gevraagd, als oudste broer, om zijn getuige te zijn. Ik heb hem effenaf gezegd: “Peter, sorry, maar dat kan ik niet. Moest ge nu niet met haar trouwen, dan wilde ik direct uw getuige zijn. Maar nu val ik nog liever dood.”

Leonie

Hij was daar niet content mee, denk ik.

Michel

Nee, maar veel moeite om mij te overtuigen heeft hij toch ook niet gedaan.

Leonie

Och, den trouw... Ik heb mij daar niet veel mee beziggehouden. Ik wou dat wel, hoor, maar Sonja en haar moeder regelden alles. Ik heb een paar keer aan Marina Vangeffelen gezegd dat ze mij maar moest bellen, als er iets afgesproken

moest worden. Ze heeft mij één keer gebeld. Om te vragen hoeveel mensen wij zinnens waren uit te nodigen. In de zaal die ze hadden vastgelegd kon 150 man en zij kwamen al aan 96. Of wij ons dan eventueel konden beperken tot 54. Ik heb maar gezegd dat het goed was. Bij ons in de familie stonden ze toch niet te springen om op dat feest te zijn. Ze was in 't wit met een lange sleep. Heel schoon zeiden de mensen. Ik vond het kleed een beetje open vanboven, maar ja, 't was zij die het moest aandoen, ik niet. Er stond veel volk aan de trappen van het stadhuis. Mijne man zaliger en ik liepen in de suite. Ik had mij een deux-pièceke gekocht bij "Mode Odette". Niet goedkoop, want ik heb nooit tegen mijne man durven zeggen wat het kostte. En dat is dan nog zoiets dat ge achteraf niet veel meer draagt. Van mijne hoed heb ik wel de voile nog afgedaan en die heb ik dan nog eens aangedaan voor de doop van één van mijn kleinkinderen. Ja, en dan Marina en Freddy, de ouders van Sonja en Sonja haar oudere zuster, Erika, met hare man Kevin. Van jullie liep er niemand in de suite.

Michel

In de parade van de koningin moet geen voetvolk lopen, ma.

Leonie

Ik had zo graag gehad dat ze voor de kerk waren getrouwd. Maar de familie Vangeffelen is niet katholiek. Trouwen voor de kerk vonden ze teveel show. Ik heb daar nachten niet van geslapen.

Michel

Het eten was niet slecht, de muziek was redelijk en er was veel drank, gelukkig. Maar toch was het meer een begrafenis dan een trouw. Allé, voor ons dan toch. Haar familie heeft zich goed gegeven. Die waren na het aperitief al zo zat als een bende apen. Marina en haar collega's uit de Colruyt op kop.

Leonie

Ik vind dat lelijk, een zatte vrouw. Vindt ge dat nu niet?

Michel

Om half een, na de “mokka met gebak”, zijn Linda, Karel, Christa en ik allemaal tegelijk naar huis gegaan. We waren naar het stadhuis geweest, we waren op het feest geweest en we hadden een cadeau gekocht. Onze plicht was vervuld. Peter heeft niks gezegd dat we zo vroeg vertrokken. Ik denk dat hij blij was dat de dag stillekes voorbij was. Hij zag er nochtans gelukkig uit met zijn kersverse vrouw.

Leonie

Fernand en ik zijn wel nog gebleven op het feest. Maar dat was op de duur zo een zatte bedoening, dat we tegen half twee ook zijn vertrokken. Marina Vangeffelen zat op dat moment “An der Nordseeküste” te doen in haar soutien. Een vrouw van vijftig jaar! Vulgair, dat wilt ge niet weten.

(stilte) De ‘eierkoker voor 6 eieren’, was dat zeker?

Michel

Hè?

Leonie

Was het niet de ‘eierkoker voor 6 eieren’ dat gij cadeau had gegeven?

Michel

Ja ma, de ‘eierkoker voor 6 eieren’ was het goedkoopste wat ik op die huwelijkslijst vond. En als er ene op had gestaan voor 4 eieren, die nog goedkoper was, dan had ik die gekocht.

Leonie

Ik vraag mij af of ze dat ooit gebruikt hebben. Kent gij mensen die dat gebruiken, een eierkoker? En dan nog ene voor 6 eieren. 6 eikes tegelijk voor twee mensen. Dat is toch wat veel. De mensen koken hun eikes gewoon in een steelpannetje met water, denk ik.

Michel

Dat ze met haar eierkoker doet wat ze wil.

Leonie

Wij hebben hun televisie betaald. Als ouders kunt ge moeilijk anders dan iets fatsoenlijk kopen. Als het aan Fernand zaliger had gelegen, dan hadden we de 'keukenwekker in de vorm van een tomaat' gekocht. Dat stond ook op de lijst. Ik zeg: "Maar dat kunnen we toch niet doen, wat zouden de mensen wel zeggen." "Hun zoon trouwt en ze geven hem een keukenwekkerke als trouwcadeau". Neenee, ik heb toen toch op mijn strepen gestaan en ik heb gezegd: "We laten hen een schone televisie kiezen." Ze hebben ene gekozen met breedbeeld en telex.

Michel

Teletext.

Leonie

Ja.

Michel

Daar zal zij wel plezier van gehad hebben.

Leonie

Hij ook, Michel. Hij ook.

Michel

Jaja

Leonie

Die trouwdag was de ongelukkigste dag van mijn leven... Ik had blij moeten zijn. Een moeder zou fier moeten zijn als haar zoon trouwt. Maar ik vond het zo erg

dat hij niet in de kerk het sacrament van het huwelijk kreeg. Dat kan dan toch niet goed aflopen? Ik voelde dat mijn kind in zijn ongeluk liep. (*zakdoek*)
Maar ge kunt dat toch niet tegenhouden... En dat het zo erg zou uitdraaien, dat had ik nooit durven denken...

Beelden huwelijk. Traditionele foto's: Peter en Sonja, Peter en Sonja met familie Peter, Peter en Sonja met familie Sonja, Peter en Sonja met familie Sonja en familie Peter, Peter en Sonja met moeder Peter en moeder Sonja, Peter en Sonja met vader Peter en vader Sonja.... Intussen stem Peter

Peter

Geachte heer

Het spijt me dat ik u een jaar lang niet heb geschreven. U vraagt zich zeker af waarom ik al een tijdje niets meer heb gedaan. Wel, ik kan u zeggen: het heeft niet veel gescheeld. Vorige week. In Antwerpen. Ik had er één juist waar ik ze hebben wilde en ik stond op het punt... toen één van uw flikkenauto's stopte aan het einde van de straat. Het moet wel een heel domme flik geweest zijn, want hij heeft niks gemerkt. Hij wist niet hoe gemakkelijk hij mij op dat moment had kunnen pakken. Ze is gaan lopen. Volgende keer wordt het Gent. Ik weet nog niet wanneer precies. U hoort het wel.

Hoogachtend.

Sonja komt op met grote zonnebril. Sterallures

Ze gaat naast Leonie en Michel staan. Zonder iets te zeggen. De twee bekijken haar lang. Sonja zucht, bekijkt de anderen geen moment. Ze zucht weer. Is moe gestaan. Zonder iets te zeggen trekt ze de stoel onder Leonie haar voet uit en gaat zitten. Michel springt recht.

Leonie

Michel, nee.

Michel gaat terug zitten. Sonja zegt niks. Haar gsm gaat af. Tijdens heel het gesprek kijken Leonie en Michel haar onafgebroken aan.

Sonja

Sonja Vangeffelen.... Ja, ik ben zijn vrouw.... Voor welke gazet? ... Ah ja, natuurlijk, dat kan. Ja, afwachten, hè mijnheer. Meer kunnen we nu niet meer doen.... Tja, we weten allemaal wat hij gedaan heeft. Levenslang zeker. En als hij vroeger zou vrijkomen, dan zal het volk hem wel lynchen... Ja, wat vind ik daarvan. Mijne man heeft achter mijn rug verschrikkelijke dingen gedaan. Ik kan dat niet goedpraten. Ik heb er altijd alles aan gedaan om een goede vrouw voor hem te zijn. Ik heb hem altijd al mijn... *(het wordt haar te veel)* excuseer... *(herpakt zich)* Ik heb hem altijd al mijn liefde gegeven.... Dat klopt. 8 jaar zijn wij getrouwd....ja....ja.... Och ja, gelijk in elk huwelijk: goede en kwade dagen. Maar toch vooral goede. Ik zal...*(snik)* ik zal hem missen...

Michel

Manmanman...

Sonja

Ja, wat wilt ge dat ik nog vertel.... Nee, wij gingen nooit op reis.... Iets over ons verleden samen? Euh... Ja, ik weet niet... Mijne trouwdag? Ja, die herinner ik mij nog heel goed. Het was een schone dag. Traditioneel. Veel volk, veel ambiance en schoon cadeaus. *(blik naar anderen)* Allé, die van mijne kant dan toch. Ochot, dat feest! Ons ma heeft op een gegeven moment "An der Nordseeküste" gedaan met haar bloes opgerold om zagezegd niet nat te worden in de boot....ja... Na onze trouw zijn we bij mijn ouders gaan inwonen. Ge weet ook wat dat kost: kopen of huren. Daarvoor was Peter zijne pré te klein....Ik?...Nee, ik had spijtig genoeg geen werk. Ik wou onderwijzeres worden, maar die studies zijn mij niet goed bevallen. Ik heb het diploma nooit

gehaald. “Te weinig sociaal voelend”, stond in mijn stageverslag. Ik heb die stagementor in zijn kruis gestampt en de deur achter mij dicht geslagen dat het glas ervan scheurde. Ik! Te weinig sociaal voelend, godverdomme. ...Ja, ik zeg dat nu tegen u, maar dat moet ge niet in de gazet zetten, hè. Het gaat tenslotte niet over mij...O, da’s vriendelijk...

Leonie

Gij hebt hem kapot gemaakt, Sonja!

Sonja

(gewone toon) Hou uw bakkes, stom wijf!

Leonie

Ge zijt een zottin, Sonja!

Sonja

(in telefoon) Hoe zegt u?

Stem Leonie

Een zottin! Gij zijt zot!

Sonja

De relatie met de schoonfamilie? Hoe zal ik zeggen...

Ze zet haar gsm uit.

Michel

Goed bezig, Sonja. Uw privé-leven zo uitsmeren in de pers.

Sonja

De mensen hebben recht op de juiste informatie.

Michel

Denkt gij dat iemand er wakker van ligt dat uw ma op uw trouwfeest “An der Nordseeküste” gedaan heeft met haar bloes opgerold?

Leonie

(niet rechtstreeks tegen Sonja) In hare soutien....

Sonja haar GSM gaat af.

Sonja

Sonja Vangeffelen.... Ja, ik ben zijn vrouw.... Voor welke gazet? ... Ah ja, natuurlijk, dat kan. Ja, afwachten, hè. Meer kunnen we nu niet meer doen....

Michel

Zie haar hier zitten. De nieuwe Jezus Christus.

Leonie

Michel, laat het zo...de mensen.

Sonja

Ik denk levenslang, aangezien er geen verzachtende omstandigheden zijn.

Michel

Denkt gij dat 'de mensen' dat niet weten? Wat zijn de burens u allemaal komen vertellen, ma? Ze liep 's nachts op straat te roepen dat ze de nieuwe Christus was, ma!

Sonja

Excuseer, kan u mij later terugbellen? (*gsm uit*) Ik bèn de nieuwe Christus.
(*uitdagend tot Leonie*) Allez, Moeder Theresa, brand al maar een kaars voor mij.

Leonie

Ge zijt ziek Sonja. Ik heb altijd gezwegen, voor de lieve vrede. Maar zoals de zaken er nu voorstaan, kan ik u evengoed eens zeggen wat er al die jaren al op mijn hart ligt.

Sonja ontvangt een sms. Ze stuurt een bericht terug.

Sonja

Ge doet, maar Leonie. Het stoort toch niet dat ik niet luister?

Leonie

Waarom hebt ge hem geen kinderen gegeven? Ge weet hoe zot hij was van kinderen. Weet ge wat altijd aan mij is blijven knagen? Dat voorval met ons Lynceyke. Dat weet ge toch nog? Linda was bij ons toen Peter en gij op bezoek waren. Ze had Lyncey bij. Hoe oud zal het schaapke toen geweest zijn? Een maand of 5?

Sonja ontvangt een sms. Ze stuurt een bericht terug.

Onze Peter volle aandacht en heel de tijd met dat kind bezig. Hij was zot van zijn neefkes en nichtjes.

Peter

“Allez, Sonja, pak haar ook eens vast.”

Sonja is nog altijd aan het sms'en en kijkt niet op.

Sonja

“Nee.”

Peter

“Maar ziet eens wat een schoon kindje. Allez, Sonja”

Sonja

“Nee, heb ik gezegd!”

Peter

“Zou ge niet wat oefenen voor als het aan ons is? Allé, vooruit”

Sonja

“Godverdomme, geeft die kleine hier, dat ik van dat gezaag af ben”

Leonie

Ge hebt de klein uit onze Peter zijn armen gepakt. Er zo mee in het rond gewiegd dat dat kind, mottig van de duizeligheid, begon te huilen. Ge hebt... ge hebt uw armen opengedaan en haar van op zeker een halve meter in de reiswieg laten vallen.

Sonja

“Als 't is voor te bleiten, blijft ge maar liggen.”

Leonie

Wij waren allemaal zo verschrokken. Linda heeft direct die reiswieg genomen en is zo rap als ze kon vertrokken, zonder nog iets te zeggen. Met de tranen in haar ogen. En wij... geloof het of niet, maar wij zeiden niks. Het was al zover gekomen dat we zo'n zaken gewoon waren van u. En hoewel iedereen zijne kluts kwijt was, dacht toch iedereen: “Tja,... 't is Sonja.” Als ge bij ons thuis waart en Peter zei iets dat u niet aanstond, dan zei ge kortaf: “Peter. Keuken.” Gelijk tegen een hond. En dan sloefte hij als een sukkelaar met u naar de keuken. Ze deed de deur toe. En dan hoorden we u tegen hem brullen, dat het geen naam meer had. Of dacht ge dat wij dat niet konden horen? Als ge klaar waart, kwamen jullie terug bij ons zitten. Hij, ocharme, zo rood en beschaamd. Gij met een gezicht zo koud als een blok ijs.

En op de duur riep ge hem zelfs niet meer naar de keuken, maar deed ge hem zwijgen waar we allemaal bijzaten. En het enige wat ge daarvoor moest doen, was kort zijn naam zeggen. Dan zweeg hij ocharme. Hoe is het... Hoe hebt ge toch... Excuseer.

Leonie mankt af.

Michel

Ik ga u een zaak zeggen, Sonja...

Sonja haar gsm gaat af. Ze antwoordt. Michel gaat weg.

Sonja

Sonja Vangeffelen.... Ja, ik ben zijn vrouw.... Voor welke gazet? ... Ah ja, natuurlijk, dat kan. Ja, afwachten, hè. Meer kunnen we....

Ik heb eigenlijk geen goesting om met u te babbelen.

Ze duwt af.

Sprookjesmuziek

Sonja

En op het feest waren ook mijn stiefmoeder en haar dochters. En zij deden alle moeite om bij de prins in de smaak te vallen. Maar dat lukte niet. Hij keek alleen naar mij. Ik heb zelfs met hem een slowke geplacéerd. Maar toen werd het twaalf uur en ik moest weg. Op de trap verloor ik mijn schoen. Ik hoor de prins roepen: "Hey, juffrouwke, ge verliest uwe schoen".

't Waren schoenen van bij "Schoenen Muriel", niet goedkoop. Maar ik ben toch blijven lopen. Ik had het beloofd aan de fee. Maar de volgende dag stond hij voor mijn deur. De prins. "Ah, hier zit ge", zegt hij. "Ik heb nondedieu nogal moeten zoeken naar u. Hier zie, hier is uwe schoen terug. Zeg en nog iets... Ik vind u zo een schoon en lief meisje. Wilt ge niet met mij trouwen". Ik zei direct: "Ja!"

--

Peter

Beste George

Ik ben het. 't Wil niet lukken, hè vriend! Ge zoekt mij, maar ge vindt mij niet.

Kijk, George, ik heb veel respect voor u, maar alstublieft, na 4 jaar hebt ge mij nog altijd niet gevonden. Zijt ge wel zeker dat uw mannen hun werk goed doen?

Ik heb u vorige keer geschreven dat ik een keer naar Gent zou gaan. Sorry dat ik mij niet aan mijn afspraak heb gehouden. Het is toch weer Brussel geworden.

Maar dat hebt ge wel gemerkt zeker.

Wanneer de volgende keer zal zijn, weet ik niet. Maar het zal zeker nog dit jaar zijn. Misschien september. Misschien oktober. Misschien in Antwerpen. Ik ben daar wel graag. Er is veel keuze.

Och, zullen ze het ooit leren, George? Ge zult ze zeker wel verwittigd hebben.

Maar ze willen niet luisteren. 11 zijn het er tot nu toe, zeker?

Ik ga nog maar een tijdje doorgaan, denk ik.

Misschien tot binnenkort.

Hoogachtend

Peter

Blijf thuis als het u niet aanstaat.

Leonie

Ik kan het niet aan Michel. Hebt ge ze daar zien zitten, de smerige tang?

Ze durft mij niet eens in mijn ogen zien. Het enige wat ik vraag is wat uitleg.

Waarom deed ze zo tegen ons? Waarom heeft ze onze Peter altijd zo gekleineerd? Waren wou ze geen kinderen van hem. Michel, als ze de liefde bedreven, dan legde ze een handdoek onder haar en zei ze:

Sonja

“Haast u wat en ziet dat ge de lakens niet vuilmaakt.”

Leonie

Waarom heeft ze zijn leven kapot gemaakt? En dat van ons?

Ik wil zo graag dat ze mij antwoord geeft, Michel.

Michel

Kom, ma. We gaan terug, dan kunt ge zitten.

Sprookjesmuziek

Sonja

En de prins nam mij mee naar zijn groot paleis met duizend kamers. En we reden rond in een gouden koets, voortgetrokken door prachtige witte paarden. En honderd lakeien zorgden ervoor dat ik niets te kort kwam. En mijn prins zei elke dag tegen mij: "Schatteke, ge moet nooit meer terug naar die stiefmoeder van u." En we leefden nog lang en heel gelukkig.

Sonja gaat zitten. Ze ontvangt een sms. Ze stuurt een bericht terug.

Leonie en Michel komen terug binnen.

Michel

Gij... Hoe... Onze Peter nodigde ons uit om eens naar uw nieuw huis te komen zien. Wij waren natuurlijk heel curieus, dus heel de familie naar uw huis kijken. Ge gaat mij niet horen zeggen dat het een lelijk huis was. Maar waarom had ge al de rolluiken al tot bijna beneden afgelaten? Buiten was het nog licht. En het ergste van al...

Leonie

De kou...

Michel

De kou! Buiten vroom het. Het was december. En in het hele huis stond alleen in de keuken de verwarming op. Wij zaten in de living, bijna blauw van de kou.

Leonie

Ja, ge zegt het Michel. Mijn tanden klapperden opeen. Gelijk in de tekenfilmkes. Ik dacht: "Ik ga hier een longontsteking opdoen. Of toch tenminste een valing". Ik ben heel vatbaar voor ziektes. Uw ma was daar toen ook, Sonja. Weet ge het nog. Maar 't was precies of die had haar voorzien op die kou, kan dat zijn?. Ze had wel drie pulls over elkaar aan en ze droeg een sjaal. Een heel verschil met hoe ze er op uwe trouw bijliep... En gij ook, gij had ook dikke kleren aan. En ik

zat daar in een hemdje en een sous-pulleke. En gij twee maar tegen elkaar babbelen. Precies of wij waren er niet bij. En sigaretten roken gelijk Turken. En geen woord over de temperatuur in dat huis.

Michel

In de hoek van de living stond dat klein, elektrisch vuurke. Van miserie heeft onze pa dat na een half uur zelf ingestoken en aangezet. Gij én Peter zagen hem bezig, maar geen een van de twee die er een woord over zei.

Leonie

Geen woord, nee.

Michel

Ge zijt daar voor de zoveelste keer zwaar in de fout gegaan. En onze Peter ook. Ge laat uw eigen moeder toch zo niet afzien! Of uw schoonmoder. Het was nog maar eens duidelijk dat ge onze familie voor de zot hield, samen met uw ma, en dat hij daar niks van durfde zeggen. De sloef.

Leonie

Na een half uurke voel ik dat dat elektrisch vuur uit is en dat het weer begint af te koelen. Ik bezie dat vuurke, maar de knop stond nog altijd op "on".

Michel

Gij waart de hoofschakelaar van de elektriciteit gaan afzetten...

Sonja

Als 't u niet aanstond moest ge thuis blijven. Niemand heeft u verplicht van in mijne living te komen zitten.

Michel

Ons Christa was naar de wc geweest en had gezien dat die hoofschakelaar in de gang afstond. We zijn na een uur al naar huis gegaan.

Leonie

Wij zijn daar buiten gekomen en ik heb gezworen, al heeft Onze-Lieve-Heer dat niet graag, dat ik nooit, nooit nog één voet in uw huis zou zetten. En ik heb het ook nooit meer gedaan.

Sonja

Gelukkig.

Michel

Hij was toen al bezig. Hij had er al elf gedaan.

Stilte

Sonja haar GSM gaat af. Ze antwoordt, staat recht en gaat af.

Sonja

Sonja Vangeffelen.... Ja, ik ben zijn vrouw.... Voor welke gazet? ... Ah ja, natuurlijk, dat kan. Ja, afwachten, hè. Meer kunnen we nu niet meer doen....

Leonie stapt naar voor, vertelt tegen publiek.

Leonie

Op een dag ging mijn jongste dochter, Christa, op bezoek. Ze had gehoopt dat Peter er zou zijn, maar die was werken. Sonja deed open. Ze was uitzonderlijk vriendelijk.

Sonja

“Ah, zusterke, kom binnen in ons paleis”

Leonie

Toen ze binnen was, moest ze in de zetel gaan zitten. Sonja klapte in haar handen en riep:

Sonja

“Een taske thee voor de juffrouw. En gebruik ons beste servies”.

Leonie

Ons Christa begreep er niks van. Er was niemand anders in huis.
Sonja maakte een danske in haar living.

Sonja

“Raad eens wie ik vandaag ben.”

Leonie

Zei ze.

Sonja

“Assepoester!”

Leonie

Assepoester... Ons Christa is daar zo rap als ze kon vertrokken.
Toen ze voor de voordeur stond, hoorde ze Sonja binnen lachen als een bezetene en zingen.

Michel

Ik zei het toch: zo zot als een deur.

Leonie

Ik zeg: “Christa, weet jij wel wat ge hier komt te zeggen?”. “Ja, ma”, zegt ze
“Assepoester. Ik mag hier doodvallen als het niet waar is.”
Ik ben toen toch efkes moeten gaan zitten.

Sonja

(roept) Alle machines zullen stilvallen en de wereld zal vergaan. (gewoon) Is 't vandaag niet, dan is het morgen.

Leonie

Ze liep in haar slaapkleed de straat op en brulde dat het einde nabij was.

Sonja

Maar ook al loopt gij door de vallei des doods, vrees niet, want ik sta aan uw zij. Ik, de messias, uw redder.

Leonie

Ge denkt dat ik overdrijf, is het niet? Ge denkt: dat is er nu echt over. Maar het is waar. Ze heeft dat gedaan. In 't midden van de nacht op straat. Wij kregen van overal verhalen te horen... Ik schaamde mij dood. En onze Peter zag ik minder en minder. En dan heeft Michel mij dat verteld van die Italiaan.

Sonja en de Italiaan van crèmerie “Ciao Bella”

Peter

Ik ben 20 jaar alleen geweest, uitgestoten, ervan overtuigd dat er nooit iemand zot genoeg... dat er nooit iemand met mij haar leven zou willen slijten. Ze lachten met mij. Ze vroegen mij elke dag of ik nog geen lief had. Of ik wel normaal was. En mijn broers en zussen trouwden en kregen kinderen. En ik werd altijd met hen vergeleken. “Wanneer gaat gij trouwen, Peter?”. “Ge zijt toch wel voor de vrouwen, zeker?”. “Ja, Peter, nu wordt het toch hoog tijd dat ge van straat geraakt”. En toen kwam Sonja. En ik zag haar graag. En ook al kwam ze niet overeen met mijn familie, ik kon haar niet laten vallen. Ik vond het spijtig dat de anderen niet zagen dat zij geen kwaad in haar had. Ik had al heel snel door dat Sonja ziek was. Nog voor we trouwden. En ik wilde haar verzorgen. Ik wilde eindelijk eens iets betekenen in het leven van iemand anders.

Ik sloot mij voor haar af als ze tegen mij begon te roepen. Ik antwoordde niet, dan was het het snelste voorbij. Maar ik was beschaamd als ze het deed bij ons moeder thuis. Ik zag dat de familie het niet begreep. Als ik moest kiezen tussen Sonja en hen, dan koos ik voor haar. Want ons ma en onze pa zouden niet eeuwig leven en mijn broers en zussen zouden allemaal hun eigen getrouwde leven hebben. En waar bleef ik dan, als ik Sonja zou aan de deur zetten? Weer alleen? Mijn leven eindigen zoals het begonnen was? En dan nog: ik zag haar doodgraag. En we hadden samen kunnen oud worden, maar ziek of niet, ze is te ver gegaan...

Rechtstreekse confrontatie

Michel

Met de Italiaan van crèmerie "Ciao Bella" in de 11 Novemberstraat.

Sonja

Er is nooit iets geweest met die Italiaan en dat weet jij heel goed.

Michel

Gij hebt mijn broer horens gezet en daardoor is hij beginnen flippen. Zeg niet dat het niet waar is, want ik heb u gezien. Als gij niet de ordinaire slet had uitgehangen, dan was er nooit iets gebeurd.

Sonja

Gij weet niks. Gij hebt mij nooit kunnen uitstaan. En gij ook niet. Ge hebt mij nooit een kans gegeven! Ge hebt mij van in het begin een etiket op mijne kop geplakt: "Afgekeurd voor ons Peterke". Ik zag dat wel aan uw valse blikken naar elkaar. Wat denkt ge? Dat ik blind ben? Maar of ge het nu graag hoort of niet: Peter was zot van mij. En ik van hem. Maar ge hebt mij van in het begin bekeken alsof ik het vuil van de straat was. Ik was niet goed genoeg, zeker? Is 't dat? Mijn ouders hebben nochtans veel meer bereikt dan iemand in uw familie ooit zal doen. "We gaan allemaal de fabriek in, daar moet ge niet te slim voor zijn". Zo denken jullie toch, of niet? En Peter hebt ge ook zo stom willen

houden, maar spijtig genoeg stond ik ineens voor uw deur en was het gedaan met kneden aan uw zoontje. Ik heb zijn ogen doen opengaan. Ik! Dankzij mij weet hij in wat voor een hol hij geboren is. Ik heb hem daaruit gehaald. En denkt gij nu echt dat ik kinderen wou met Peter? Waarom? Om ze zo een marginale familie als die van u in te schoppen? Ik mag er niet aan denken. Peter was de enige normale die ertussen zat. Jullie wilden niet dat hij gelukkig zou worden met mij. Dus hebt ge juist zolang aan zijne kop gezaagd tot hij zot werd. Awel proficiat. Hij is zot. Doel bereikt. En waar staan we nu? Hè? Is het dat wat ge wou?

Leonie

(staat recht en gaat naar Sonja, ingehouden)

Hoort gij goed wat ge zegt, Sonja? Wij hebben u nooit een kans gegeven? Gij hebt ons nooit een kans gegeven. Ik heb u binnengehaald als een eigen dochter. Ik heb u uitgenodigd aan mijn tafel, ik heb u in mijn eigen huis bediend als een prinses. Ik heb u altijd maar opnieuw kansen gegeven, keer na keer na keer. Maar ge hebt ze niet willen aannemen, Sonja. Waarom niet?

Sonja haar gsm gaat af. Ze antwoordt.

Sonja

Sonja Vange....

Leonie neemt de gsm uit haar handen en gooit hem weg.

Leonie

Waarom niet, Sonja? Waarom was uw enige doel onze Peter ongelukkig maken? Want mij maakt ge niet wijs dat ge ook maar één moment het beste met hem hebt voorgehad. Had ge geen ander slachtoffer kunnen uitkiezen? Hè? Antwoord mij, Sonja. Waarom hij? Waarom mijne zoon? Omdat ge wist dat hij weinig ruggengraat had en dat ge hem gemakkelijk naar uw hand kon zetten? Ik wil alleen dat al mijn kinderen gelukkig zijn. En het kan mij niet schelen hoe of

met wie. Als ge zelf moeder waart zou ge mij begrijpen. Ik vind het heel erg dat ge ziek zijt in uwe kop, maar moest ge daarvoor mijne zoon in zijn ongeluk storten? En mijne man in zijn dood?

Sonja

Met uwe man zijn dood heb ik niks te maken, Leonie.

Leonie

Zijn hart heeft het begeven toen hij hoorde dat Peter... wat hij allemaal gedaan had. En dat had hij niet gedaan, Sonja, als gij er niet waart geweest! Gij zijt er de oorzaak van dat mijne man dood is. Gij en gij alleen!

Sonja

Opgeruimd staat netjes.

Leonie

(slaat Sonja in het gezicht)

Ik hoop dat ge zult branden in de hel, gestoord wijf.

23

Peter

Mijn broer Michel had Sonja gezien met een Italiaan. Ze had mij gezegd dat ze naar haar ma ging, maar dat was gelogen. Ze zat met die Italiaan in "t Voske". Michel heeft ze daar zien buitenkomen. Ik weet niet wat er gebeurd is tussen die twee, maar dat moet ik niet weten. Feit dat ze daar met die vent op café zat, terwijl ze mij wijs had gemaakt dat ze naar haar ma ging, dat zegt voor mij genoeg. Ik vertrouwde haar. En ze heeft mij bedrogen. Ik wilde mij wreken op haar. Toen ben naar de hoerenbuurt in Brussel gereden. Dat was het begin. Ergens op de hoek van een straat staat er één. Ik stop en ik wacht. Ze kijkt door de voorruit de auto in, waarschijnlijk om te zien of ik haar wel aansta. Ze heeft een lelijke, goudkleurige jas aan. Daaronder een zwarte rok, die met moeite

alles kan bedekken, zwarte netkousen en zwarte, hoge laarzen. Ik heb altijd gedacht dat netkousen alleen door hoeren in films werden gedragen. Maar dat is dus niet waar. 15 van de 23 hadden netkousen aan. Ze komt naar de zijkant van de auto, langs de passagierskant, en buigt zich voorover. Ik draai mijn venster naar beneden en voor het eerst kan ik fatsoenlijk naar haar gezicht kijken. Roze lippenstift, paarse ogen, valse, zwarte wimpers. Ze heeft van dat verlengd blond haar in van die rastavlechtjes. Ze heeft een sjiek in haar mond. 21 van de 23 hadden een sjiek in hun mond. “50 voor een uur”, zegt ze. Ik weet niet of dat duur is. Wat kost een hoer tegenwoordig? “Ok”, zeg ik. Ze stapt in mijn auto. Ze stinkt naar parfum - iets goedkoop – en naar sigaretten. Ik rij met haar naar een hotel. In de auto stelt ze mij vragen. Mijne naam, of ik in Brussel woon, of ik content ben van mijne auto. Ik antwoord haar niet. Ze geeft het op en zwijgt. In het hotel krijgen we van een louche type achter de balie een handdoek en de sleutels van kamer 23... ..23...

Ik ga met haar naar boven, twee trappen. De kamer is vuil en klein. En het stinkt. Ze gaat op het bed liggen en begint haar laarzen uit te trekken. Ze bekijkt mij niet. 't Is of ik ga versmachten. Ik krijg geen lucht, alles begint te draaien voor mijn ogen. Ze gaat op het bed liggen. Ik krijg warm en ik krijg koud. Ik begin te zweten. Netkousen, valse wimpers. Het is een hoer zoals ik mij altijd hoeren heb voorgesteld. Vulgair en smerig. En een sjiek in haar mond. “Stop maar,” zeg ik, “ik heb mij bedacht.” Ze springt recht en begint haar laarzen weer aan te doen. “Als ge maar weet dat ge die €50 zult afdokken, makker. Ik heb wel iets beter te doen”. Ik vind dat ze gelijk heeft, haar uren lopen. Ik neem mijn portefeuille en zie dat ik alleen een briefke €100 bij mij heb. “Ik wil wel mijn wisselgeld”, zeg ik. “€50 is wat teveel als fooi”. “Dat krijgt ge als ge mij eerst terugbrengt naar waar ge mij hebt opgepikt”, zeg ze. We rijden terug naar die plaats. Ze zegt niks. Ik zwijg ook. Ik zet haar af op de hoek van de straat. “Geef mijn wisselgeld”, zeg ik. Ze zucht. “Ik zal het gaan halen.” Ze stapt de auto uit en een café in. Ik wacht. Na een paar minuten komt ze terug buiten, maar ze blijft aan de deur staan. Er komt een vent naar buiten met een baseballknuppel in zijn handen. Hij komt naar de auto en slaat keihard op het dak, dat mijn voorruit ervan scheurde. “Als ik van u was zou ik nu maken dat ik

weg was”, roept hij. Ik start en rij weg. En ik zie haar in mijn achteruitkijkspiegel. Maar een seconde, maar ik zie haar staan lachen. Ze lacht met mij. Ze lacht mij uit.

En ik ben terug in de lagere school. Rosse Vanderspikken heeft mij in de groep gezet en ze staan mij allemaal uit te lachen. Ik was toen een kind, ik kon niks doen. Nu ben ik een volwassen man. 't Is gedaan met lachen. Ik zal haar hebben. Zij heeft mij belachelijk gemaakt. Het is genoeg geweest. Er schiet iets in mijn kop. Het wordt zwart voor mijn ogen. Mijn bloed stroomt als zot door mijn lijf. Mijne maag krimpt ineen. En ik kan nog maar aan één zaak denken: ik zal mij wreken op haar. 't Zal gedaan zijn met lachen. Ik moet mij wreken op haar, op Rosse Vanderspikken, op mijn klasgenoten van vroeger, op de Italiaan van crèmerie “Ciao Bella”, op Sonja. En ik weet exact hoe ik het ga doen. En dat allemaal door €50 wisselgeld.

Muziek: Nessun Dorma

De beelden van tijdens de proloog. Nu scherp. Vermoorde vrouwen, prostituees, bloedend op straat. Close-ups van gezichten, handen met valse nagels en bloed, opengevallen handtassen vol lippenstift, parfumflesjes, oogschaduw, bebloede hamers, messen en schroevendraaiers, een verloren schoen met naaldhak op de straatstenen.

Leonie

23 meisjes van de straat

Michel

13 vermoord

Sonja

10 zwaar gewond

Leonie

Hij achtervolgde hen naar huis.

Michel

In donkere straten sloeg hij hen eerst met een hamer de kop in.

Sonja

Dan bewerkte hij hen met een figuurzaag.

Leonie

Hij stak 10 tot 50 keer met een mes of een schroevendraaier in hun keel of in hun borst of hun maag.

Michel

En dan ging hij naar huis.

Sonja

Slapen.

Leonie

Bij Sonja.

Michel

Hij schreef 3 brieven naar de politie om hen uit te dagen.

Sonja

Niemand had hem door.

Leonie

“Monster slaat weer toe”, stond in de gazetten.

Michel

Niemand wist dat hij het was.

Leonie

Hij had het niet mogen doen.

Sonja

Stomme uil.

Michel

Hij had naar ons moeten luisteren.

Sonja

Belachelijke vent.

Michel

Nu is het te laat

Sonja

Het monster

Michel

De moordenaar

Leonie

Mijn zoon

Sonja

23 meisjes van de straat

Michel

1 keer betrappt

Leonie

1 schuldige

Stem rechter

Levenslange opsluiting.

Het leven is niet altijd wat ge ervan verwacht.

Muziek van muziekdoosje: "Va pensiero" uit Nabucco.

Leonie

Ik zie hem nog. Het is zomer. Hij rijdt met zijn fiets op de oprit naast ons huis. De hulpwielen zijn er pas af. 't Gaat nog wat wankel, maar het gaat. Hij fietst. Ik heb hem in het oog en ik zie hoe fier hij lacht. Hij ziet mij staan achter het venster van de keuken. En hij wil naar mij wuiven, maar van het moment dat zijn handje het stuur loslaat, begint zijn fietske te zigzaggen over de oprit. Zijn gezichtje vertrekt van de schrik. Hij pak snel het stuur terug vast en hij kan voorkomen dat hij valt. Dan lacht hij terug. Het is een van de mooiste zomeravonden die ik ooit heb geweten.

Einde